ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 5, Sayı 7 (55)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Temmuz 1978

Komünistler, TKP'nin «Tüm ulusal demokratik güçlere» birlik çağrısını yaşama geçirmek için ileri!

Tüm ulusal demokratik güçlere

Emperyalizm, NATO'nun elebaşıları bir yandan uluslararası durumu gerginleştiriyor. Bir yandan da Türkiye üzerinde baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Faşist tırmanmayı körüklüyorlar. İşbirlikçi büyük burjuvaziye, toprak ağalarına dayanan gerici-faşist partiler, başta AP, MHP hükümeti yıkmak, faşist bir yönetime ortam hazırlamak amacıyla sokaklara dökülüyorlar. Komünistleri, sosyalistleri, CHP'lileri, kendilerinden yana olmayan herkesi kanla, kurşunla ezmek istiyorlar. Provokasyonları doğuya kaydırıyor, ulusal ve dinsel ayrılıkları kışkırtıyorlar. Bütün bu saldırıların örgütçüleri gerici, faşist güçleri birleştirmek için «kurultay» düzenliyorlar. İç savaş hazırlıkları yapıyorlar.

Faşist tehlike böylesine somuttur!

Ülkemizin, halkımızın yüzyüze geldiği bu büyük tehlike ancak, emperyalizme, faşizme, tekellere ve toprak ağalarına karşı tüm ulusal, demokratik güçlerin cephe birliği kurmasıyla önlenebilir.

Bugüne kadar ulusal, demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerinin karşısına dikilen iki ana engel, anti-Sovyetizm, anti-komünizm hızla geriliyor. «Sovyet tehlikesi» yalanının iflâsı, artık resmî ağızlarca açıklanıyor. Tehlikenin NATO'dan, emperyalizmden geldiği açıkça görülüyor. Komünistlerle, öteki yurtsever, demokratik güçleri bölmeye yönelik anti-komünist savlar teker teker yıkılıyor. TKP'nin yasal çalışmasının demokrasinin gereği olduğu gerçeği de bugün resmî ağızlarca belirtiliyor. Bütün ulusal, demokratik güçlerin birlik, cephe kurmalarına karşı koyanların gerekçeleri böylelikle çöküyor. Bu gelişme işçi sınıfının, halkımızın, TKP'nin, bütün ilerici, yurtsever, demokratik güçlerin çetin savaşlarla elde ettiği ortak bir kazanımdır. Bu güçlerin birliğini kolaylaştıran bir etkendir.

Tüm ulusal, ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-tekelci cephe birliğinin temelini oluşturacak plâtform hangi ana sorunları ele almalıdır?

Türkiye işçi sınıfı, halkımız en başta emperyalist baskıları geriletmek, emperyalizme her alanda bağımlılığa son vermek, faşist tırmanışı durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek, dünyada ve bölgemizde barışı korumak için savaşıyor. Emekçi yığınların işsizliğe, pahalılığa karşı, köylülerin toprak ve özgürlük için savaşımı bu savaşla birleşiyor.

Emperyalizmin boyunduruğunu kırmak için, her şeyden önce NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, bütün yabancı askersel üsleri sökmek, emperyalistlerle bağlanan tüm ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak zorunluktur. Türkiye halkının varlığını savunmak, ulusal egemenliği güvence altına almak için ordunun ulusal, demokratik bir niteliğe kavuşturulması gerekiyor.

Ekonomik bağımsızlığı elde etmeden ulusal bağımsızlığın korunması olanaksızdır. Ekonomik bağımlılık, emperyalizmin tüm ekonomik örgütlerinden çıkmak, kapitalist ülkelerle her türlü eşitsiz ekonomik ilişkilere son vermek, yerli-yabancı tekelleri, bankaları, dış ticareti, yer altı, yer üstü madenlerini devletleştirmekle sona erdirilebilir. Sovyetler Birliği ile, öteki sosyalist ülkelerle ekonomik işbirliğini geliştirmek ve kendi kaynaklarımıza dayanmak yoluyla ulusal, ağır endüstriyi kurmak, ülkeyi kalkındırmak olanaklıdır. Köylü yığınlarının özgürlüğü, genliği başta demokratik bir toprak reformunun gerçekleşmesine bağlıdır.

En büyük tehlike olan faşist tırmanışa geçit vermemek için, MHP'nin, tüm faşist örgütlerin kapatılması, politik cinayetlerin suçlularının yargılanması, devlet organlarındaki, ordu ve polisteki emperyalizmin ajanlarının ve faşistlerin temizlenmesi zorunluktur. TKP'yi yasaklayan, sosyalist partilere, demokratik örgütlere karşı da yönelen faşist 141–142 ve bütün anti-demokratik yasaları kaldırmadan demokrasiden söz edilemez. Ulusal baskıya son vermek, ırkçı, şoven propagandayı yasaklamak, Kürt halkına anayasal hak eşitliği uygulamak demokrasinin ve insan haklarının gereğidir.

Halkımız barış silâhsızlanma istiyor. Bölgemizde barışın korunması için, başta Sovyetler Birliği ile, komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları bağlanması, Ege'de, Kıbrıs'da barışçı çözümün sağlanması, barışçı, anti-emperyalist dış politika izlenmesi zorunluktur.

Emekçi halkımızın, ekonomik ve sosyal istemlerinin gerçekleşmesi bu ana sorunların çözümüne bağlıdır.

Günümüzde başta işçi sınıfı olmak

(Devamı 8. sayfada)

Ortak Amaç

Ortak amaç için ortak ilkeler.

TKP Merkez Komitesi, memlekette bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlere, örgütlere, ilerici, yurtsever kişilere, demokratik gelişmeden yana, barıştan yana, harbe, yığınsal insan kırma silâhlarına, saldırganlık politikasına karşı olan bütün yurttaşlara özel bir açıklama ve çağrıyla başvurdu. Bütün bu güçleri, örgütleri, işçisini, köylüsünü, aydınını, bilginini, gazetecisini, yazarını, sağduyusu, ulusal bağımsızlık duygusu olan herkesi bir Ulusal Demokratik Cephe oluşturma forumuna çağırdı. Gelin, bütün bu sorunları somut ele alalım, oturup bunları tartışalım, bir platform çizelim, bu eylem programını uygulıyacak bir örgüt biçimi kuralım, dedi.

Gün eylem günüdür. Yurdumuzun, halkımızın üzerinde emperyalizmin, Amerika'nın, NATO'nun baskısı artıyor. İşbirlikçi burjuvazi kanla, kurşunla faşizme tırmanıyor. Halkımıza bir iç savaş dayatmak, açık diktatora kurmak çabasındadır. Bu büyük tehlikeyi iyice görmek zorunluktur. Ama bu kadarı yetmiyor. Bu azgın saldırıya karşı eylemde birlik gerek.

Eylem birliği için ortak ilkeler, istemler somuttur. Bunlar güncel savaşımın içindedir. Kanlı faşist tırmanışı önlemek, gibi. Amerikan emperyalizminin, NATO'-nun, sömürgecilerin baskılarını kırmak gibi. Hükümetin tutarsız, ikircil konumunu yenmek gibi. Bütün yurtsever güçlerin, örgütlerin, partilerin savaşta eylem birliğini sağlamak gibi.

NATO'dan çıkmak, Amerikayla bağlanan ikili-kölelik anlaşmalarını yırtmak halkımızın ulusal ana isteği olmuştur. Anadolu topraklarını atom başlıkları yığınaklarından, Amerikan füze rampalarından temizlemek, Nötron bombalarını topraklarımıza sokmamak halkımızın, 42 milyonun isteğidir. Genel silâhsızlanmaya gitmek, silâhlanma yarışını durdurmak, yumuşama girişimine arka olmak halkımızın isteğidir. Dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliğin sağlanması için savaşmak halkımızın isteğidir. Karagün dostumuz Sovyetler Birliğiyle, bütün sosyalist ülkelerle, bütün komşularımızla iyi ilişkiler kurmak, Sovyetlerle saldırmazlık paktı bağlamak halkımızın isteğidir.

Halkımızın bütün bu ulusal isteklerini kendisine kılavuz edinen örgütler, partiler, kişiler Ulusal Demokratik Cephe kurmak yolunda bir forum toplayabilirler. TKP, ortak ulusal amaca yönelik bütün çıkışları destekliyor. Bunun için savaşıyor.

Yurtta

Bildiri

Amerikan emperyalistleri, yerli işbirlikçileri, Türkiye'nin Doğu illerinde, Kürdistan'da bir çıban başı kopartmak çabasındadırlar. Bu bölgede silâhlı, ateşli bir provokasyon ocağı tutuşturmaya çalışıyorlar. Hakkâri ilinin Şemdinli bölgesinde İran'dan gelen Barzaniciler kendilerine karşı olan bir grupla bir aydır kırankırana savaşıyor. Yörede yaşayan Kürt halkını da bu ateşin içine çekmek istiyorlar. Bu provokasyonu Amerikan emperyalistleri, CIA tezgâhlamıştır. Böylesi bir tutum, son NATO tepe toplantısının gerginliği daha da arttırma, yeni yeni savaş ocakları yaratma amaçlarıyla uyum içindedir. Bu plânı destekleyenlerin bir kolu Türkiye'de, bir kolu Tahran'da, bir kolu da Pekin'dedir.

Demirel'lerin, Türkeş'lerin gövde gösterileri hükümet devirme çağrıları, Malatya, Kars, Iğdır olayları, gerici ayaklanma provaları bu CIA plânının içindedir. Çin Dışişleri Bakanının Ankara'ya ve Tahran'a gelişi bu plânla bağlıdır. Şemdinli'de çarpışanların üzerinden Çin silâhlarının çıkması da bir rastlantı değildir. Maocuların değişik kolları, Perinçekçiler, TİKKO'cular ve ötekiler aynı provokasyon plânında değişik roller alıyorlar.

Emperyalistlerin amaçları şunlardır: Birincisi, Türkiye üzerinde Amerikan diktasını daha pekiştirmek, gelişen anti-Amerikan, anti-emperyalist hareketi kırmak, faşist tırmanışı hızlandırmak ve bugünkü hükümete geri adım attırmak, olmazsa yıkmak çabalarını güçlendirmektir. Anti-Sovyetizmi, anti-komünizmi, TKP düşmanlığını alabildiğine körüklemektir. «Hürriyet» ve «Tercüman» gibi büyük burjuvazinin yayın organları, CIA'nin, MİT'in yönetiminde bu provokasyon kampanyasının başını çekiyorlar.

İkincisi, Türkiye'de uyanan Kürt halkının bu uyanışını, ulusal demokratik istemler için savaşımını ezmektir. Kürdü Kürde kırdırmaktır. Türk ve Kürt halklarının emperyalizme, faşist tırmanışa karşı savaş birliğini kırmaktır.

Üçüncüsü, daha geniş olarak Yakın Doğu'da İsrail saldırganlığına karşı savaşan Arap halkları, özellikle Irak ve Suriye'deki ilerici güçlerin üzerinde Amerikan emperyalizminin baskısını yoğunlaştırmak, İran'da gelişen halk hareketine karşı kanlı Şah rejimini desteklemektir.

Emperyalistler, Türkiye'de gerici egemen çevreler, Demirel, Türkeş gibileri her zaman böylesi provokasyon plânlarından yarar ummuş, onların uygulanmasına destek olmuşlardır. Onlar her zaman Kürt ağalarını, beylerini korumuş, Kürt halkını, Kürt köylüsünü kırmışlardır. Orduyu bu kırımlara alet etmişlerdir. CIA'nin, MİT'in borazanlığını yapan gerici basın silâhlı kuvvetlere yine böyle bir tepeleme hareketi için çağrıda bulunuyor. Ordunun içinde bu tutuma karşı olan yurtsever er, assubay ve subaylara karşılık, bu plânı destekleyenler de vardır.

TKP böylesi bir durumda yalnız Kürt halkını uyarmakla kalmıyor. Emperyalizmin bu provokasyon plânına alet olmamak için, Kürt ve Türk emekçilerinin eylem birliği kurması için savaşıyor. Halkı, yurttaşları kırdırmamak için, işçi sınıfını, tüm ulusal, demokratik güçleri birliğe çağırıyor. Olaylar, gelişmeler gösteriyor ki, TKP'nin tüm ulusal demokratik güçlere yaptığı çağrı günceldir. Kürt halkının bu cephe birliğinde yerini alması bir zorunluktur. Emperyalizmin, onların ajanlarının provokasyonlarını bozmak için bütün ulusal, demokratik güçler birleşin!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

19 Haziran 1978

Hak eşitliği

Ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı, en tam biçimde ancak sosyalizmde uygulanabilir. Nasıl ki, işçi sınıfı sömürünün her türünden ancak sosyalizmde kurtulacaksa ... Ve yine nasıl, ki, işçi sınıfı sosyalizme varmak için, bir dizi devrimci aşamaları gerçekleştirmek için savaşırken sosyalizm ülküsünü savunuyorsa, tıpkı onun gibi, ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme ilkesini de savunuyor.

Şimdi, tüm aşamaları atlayarak «sosyalizm kurulsun» demek ne denli Marksizm dışıysa, burjuvazinin egemenliği altında bir Türkiye'de, toprak ağalarının, çitflik beylerinin etkisi altındaki bir Türkiye Kürdistan'ında hemen şimdi «Kürt'ler kendi yazgılarını belirlesin» demek o denli gerici bir istemdir. Kürt emekçilerinin, köylülerinin özgür istemlerini dile getirmediği yerde, ulusun özgürce kendi yazgısını belirleyeceğini söylemek, ulusal sorunda sınıf açısından uzaklaşmak anlamına gelir.

TKP MK'nin «Tüm Ulusal Demokratik Güçlere» başlıklı çağrısında, işçi sınıfının sahip çıktığı bir temel ilke de yer alıyor. Bu, ulusal sorunla ilgili istemde yansıyor. TKP, «Kürt'lere anayasal eşit hak» ilkesini savunuyor.

Bu, demokratik bir anayasanın tüm yurttaşların, tüm ulusların ve ulusal azınlıkların eşitliğini tanıması zorunluğunu dile getiriyor. Günümüzde, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bırakalım hak eşitliğini, Kürt ulusunun varlığını bile tanımıyor. Bu şövenist tutuma karşı savaşmak insan hakları uğrundaki savaşın başlıca yönlerinden birisini oluşturuyor. Zorla özümsemenin, zorla «Türkleştirme»nin bir Anayasa maddesi olarak dayatılmasına hiç bir gerçek demokrat evet diyemez. TKP, bu gerçeği vurgularken Kürt ve Türk halklarının emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı savaş birliğini savunuyor.

Madalyonun iki yüzü

Hükümetin dış politikasındaki gelişmeler, Türkiye'nin soğuk harp dönemine özgü politikadan giderek uzaklaştığını, yumuşama doğrultusunda yol aldığını gösteriyor.

Ecevit, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin önünde duran anti-Sovyetizm ve anti-komünizmin başlıca iki dayanağına karşı çıktı. «Sovyetler Birliği tehlike değildir» dedi. «TKP'nin üzerindeki yasağın demokrasi ile bağdaşmadığını» açıkladı. En başta TKP, tüm ilerici çevreler, haklı olarak bu tutumu olumlu buluyor.

Komünistler, sorunlara tek yanlı bakmıyorlar. Olumlu davranışları, emperyalizme ve faşizme darbe indiren adımları destekliyorlar. Ama olumsuzluklara da gözlerini kapamıyorlar.

Madalyonun bir yüzünde anti-Sovyetizme ve anti-komünizme karşı olumlu konumlardan yürüyen CHP yöneticileri, madalyonun öteki yüzünde ne yapıyorlar? Birincisi, hükümet, «Sovyet tehlikesi» yalanına karşı çıkıyor, ama öte yandan, NATO ile ilişkileri sürdüreceğini açıklıyor. İkincisi, TKP'nin üzerindeki yasağa karşı çıkıyor, ama öte yandan TKP'yi yasaklayan yasaları uyguluyor, TKP programını toplatıyor, okuyanları bile kovuşturuyor.

Bu çelişkili politikayı, CHP yöneticileri reformizmin sığınağı olan sözde «gerçekçilik» perdesiyle örtüyorlar. «Ülkemize ekonomik ve askersel bakımdan büyük zararlar veren» NATO'ya bağımlılığı, kendi deyimleriyle «nazik denge» bozulmasın diye sürdürdüklerini, yani NATO'nun buna izin vermeyeceğini açıklıyorlar. TKP üzerindeki yasağı ise «meclis aritmetiği» izin vermediği için kaldıramayacaklarını açıklıyorlar. Özetle, CHP yöneticileri emekçileri, demokratik kamuoyunu kendilerinin iyi niyetlerine inandırmaya çalışıyorlar. «Biz istiyoruz ama, gerçekler, koşullar elvermiyor» demeye getiriyorlar.

Bu reformist «gerçekçiliğin» şatosu iskambilden yapılmadır. Bir tek soruyla yıkılıyor. Anılan «gerçekleri», elverişsiz

(Devamı 7. sayfada)

Dünyada

Silâhsızlanma ve düşmanları

Dünya demokratik kamuoyu, barışsever güçler uluslararası gelişmede iki ters eğilime bir kez daha tanık oldu.

Sosyalist ülkeler başta olmak üzere, kalıcı bir barış için savaşan güçlerin yoğun çalışması sonucu BM'in tarihinde ilk kez bir silâhsızlanma forumu toplandı. Bu, başlı başına önemli bir politik olaydır. Güçlü ve kalıcı bir barışın başta gelen koşulu, silâhsızlanmadır. Barış milyonların istemidir.

İnsanlığa barışın, su ve hava kadar zorunlu olduğu bilincinden yürüyen Sovyetler Birliği bu foruma yeni bir programla gitti. Silâhsızlanma çalışmalarında somut adımların atılması için somut önerilerde bulundu. Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Gromiko, yaptığı konuşmada, *«artık sözden çok somut eyleme geçmek gerek. Dünyadaki gelişmeler bunu zorunlu kılıyor. Sovyetler Birliği genel bir silâhsızlanmaya giden yolda atılacak her adımı desteklemiş, bundan böyle de destekliyecektir»* dedi. Böylece Lenin'in partisinin, SBKP'nin, Sovyet hükümetinin ardıcıl barış politikasının niteliğini bir kez daha vurguladı. Kalıcı bir barış istiyen ve harbe karşı olan tüm ülkelere çağrı niteliğinde olan Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin bu yapıcı ve barışçıl önerileri dünya demokratik kamuoyunda büyük destek gördü, görüyor.

Dünya ülkelerinin ezici çoğunluğu silâhsızlanma yönünde elle tutulur, gözle görülür ileri adımlar atılması için çalışırken, Amerika'nın başka bir kentinde, Vaşington'da saldırgan NATO'nun tepe toplantısı yapıldı. NATO elebaşılarının bu toplantısında, yine, silâhlanmayı alabildiğine körüklemek, halkların uyanışını engellemek, yeni sömürgeciliği, ırkçılığı sürdürmek, yitirilen konumları tekrar ele geçirmek için bölgesel savaşlar çıkarmak çabası başta geldi. Toplantıda yeni bir silâhlanma programı kabul edildi. Nötron bombası gibi toptan kırım silâhlarının üretimine yeşil ışık yakıldı. Silâhlanma için 1993 yılına kadar 80 milyar dolarlık bir ek harcama yapılması ve NATO ülkelerinin harp bütçelerinin her yıl en az % 3 oranında arttırılması kararlaştırıldı. Bütün bunlar yine sözümona «Sovyet tehlikesi» sözleriyle haklı gösterilmeye çalışıldı.

Tepe toplantısında, NATO elebaşıları, Afrika'da ulusal kurtuluş hareketlerini ezmek için «kolektif bir saldırı ordusunun» oluşturulmasını kararlaştırdılar. Bunu Zaire'nin Şaba bölgesinde uyguluyorlar.

Emperyalizmin, NATO'nun silâhlanma yarışına hız vermesi, onun saldırganlık plânları Türkiye'yi yakından ilgilendiriyor. Bunlara karşı savaş daha da güncelleşiyor. Tüm anti-emperyalist güçlerin savaş birliği daha da zorunluk oluyor.

Emperyalizmin stratejik bağlaşığı

Uluslararası gericiliğin, barış düşmanlarının, harp kışkırtıcılarının yandaşı Çin'deki Maocu yönetimin dışişleri bakanı Türkiye'ye geldi. Çin dışişleri bakanı, anti-Sovyetizm, büyük devlet şövenizmi temelinde emperyalizmle, en gerici çevrelerle, ırkçı, faşist rejimlerle bütünleşen bir yönetimin adamıdır. Böylesi bir barış düşmanının, harp kışkırtıcısının Türkiye'ye gelişi bölgemizde barışı, komşularımızla ilişkilerin geliştirilmesini torpilleme amacı taşıyor.

Bugün, Çin'deki Maocu yönetimle emperyalizmin, gerici-saldırgan çevrelerin ortak olmadıkları tek bir uluslararası sorun yoktur. Bunların stratejik dili ortaktır. Amerikan devlet başkanı Carter'in danışmanlarından Brejinski «Çin'le ABD'nin çıkarları ortaktır» diyor.

Birleşmiş Milletlerin silâhsızlanma toplantısında, silâhlanmanın körüklenmesini istiyen ülkelerin başında Çin geliyor. Bugün yeni bir dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu söyliyen tek ülke yine Çin'dir. Şimdiye kadar silâhlanmanın sınırlandırılması yönünde hiç bir uluslararası anlaşmayı imzalamayan yine Çin'deki Maocu yönetimdir. Silâhlanma için her yıl 28 milyar dolar harcayan Çin'deki Maocu yönetimin dışişleri bakanı, BM'de faşist Hitler'i bile geride bırakacak bir canavarlıkla, azgınlıkla yeni bir dünya savaşı psikozunu körüklemeye kalkıştı. NATO'nun tepe toplantısında kabul edilen silâhlanma programını selâmladı.

Pekin yönetimi, ulusal bağımsızlıkları uğrunda savaşan halkların da baş düşmanıdır. Zaire'nin Şaba bölgesinde ulusal kurtuluş savaşını ezmek için NATO'cularla ortaklaşa saldırıya geçtiler. Pekin'li karşı-devrimciler Uzak Doğu Asya ülkelerine saldırmaktan, onların içişlerine askersel olarak karışmaktan da geri durmuyorlar. Maocular, Amerikan emperyalizmini yenilgiye uğratan kahraman Viyetnam halkına karşı Kamboçya'yı kışkırtıyor. Pekinli karşı-devrimciler şimdi de Viyetnam'ı açıktan açığa tehdit ediyor. Birmanya Sosyalist Birlik Cumhuriyeti'ne karşı provokasyonlarını artırıyor.

Emperyalizme karşı savaş, Maoculuğa karşı savaştan ayrılmıyor.

İki savaşçı

Haziran ayının ikisinde Orhan Kemal, üçünde de Nazım Hikmet ölüm yıldönümlerinde anıldılar. Onlar yalnız TKP üyesi, işçi sınıfının yiğit savaşçıları olarak milyonlarca emekçinin, işçinin, köylünün yüreğinde ve savaşımında yaşamakla kalmıyor; sosyalist gerçekçi sanat ve edebiyatın önde gelen temsilcileri olarak da büyük bir edebiyat ve sanat topluluğuna ışık tutuyor, örnek oluyorlar.

Sosyalist gerçekçi sanat ve edebiyatımızın öncüsü Nazım Hikmet, onun çizdiği yolda güçlü yapıtlar veren ve bu hareketin seçkin temsilcilerinden olan Orhan Kemal, bugün de bu alandaki işlevlerini koruyor, yüzlerce sanatçımızın, edebiyatçımızın yolunu aydınlatıyorlar: hem sanat ve edebiyat alanında, hem de partili olmak, örgütlü savaşmak gerektiği yönünde.

TKP'nin savaş sıralarına bugün, bunca sanatçı ve edebiyatçının dolmasında, komünist ve diğer ilerici, yurtsever sanatçılarla edebiyatçıların eylem birliğinin gelişmesinde, bu iki ölümsüz sanatçımızın, TKP'nin bu iki savaşçısının büyük bir payı vardır.

> *Mustafa Suphileri unutma! Partini işçi sınıfıyla, yığınlarla bağla! Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi ve sosyalizm için savaş! Sovyet dostluğu yolundan ayrılma!*

İKD Kongresi

28–29 Mayıs günlerinde toplanan İKD ikinci genel kurulu, Türkiye ilerici kadın hareketinin üç yıl içinde vardığı gelişme düzeyini, savaş kararlılığını en açık ve somut bir biçimde gösterdi. İKD, 22 şubesi, 26 temsilciliği, 12 bine ulaşan üye sayısıyla yurda kök saldığını ve kadınlarımızın tek demokratik yığın örgütü olduğunu, yeni demokratik kazanımlar için var gücüyle savaşacağını bir kez daha gözler önüne serdi.

İşçi sınıfının savaş yolunda, dünya demokratik kadın hareketiyle bağlı olarak eylemler yürüten İKD'nin Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu (UDKF)'na üyeliği ve çeşitli ülkelerden gelen kardeş örgüt delegelerinin coşkuyla karşılanması enternasyonalist anlayışı simgeliyordu. TKP'nin gönderdiği mesajın salonda görülmemiş bir heyecan yaratması ise, kadınlarımızın işçi sınıfının savaş yoluna bağlılığının en canlı örneğiydi.

Türkiye'nin her yöresinden gelen ve binlerce kadını temsil eden delegeler örgütlerinin savaş bayrağını Türkiye'nin en uzak köşelerinde dalgalandırmaya daha da kararlı ve bilenmiş olarak döndüler eylem alanlarına.

Lenin köşesi

İşçi-köylü bağlaşıklığı

V. İ. Lenin, demokratik devrimde ve sosyalist devrimde işçi-köylü bağlaşıklığı kurulmasının zorunlu olduğunu belirtir. Şöyle der: *«Proletarya, otokrasinin direnişini zorla ezmek ve burjuvazinin ardıcılsızlığını körletmek için köylü yığınlarını yanına alıp, demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir. Proletarya, burjuvazinin direnişini zorla kırmak ve köylülükle küçük burjuvazinin durağansızlığını körletmek için halkın yarı-proleter yığınlarını yanına alıp sosyalist devrimi gerçekleştirmelidir.» (Tüm yapıtlar, c. 11, s. 90 «İki Taktik»ten.)*

Lenin, işçi-köylü bağlaşıklığının temelinde işçilerin ve köylülerin çıkar uyumluluğunun olduğunu belirtir: *«Köylülüğü yalnız köklü tarımsal dönüşümler değil, genel ve sürekli çıkarları da devrime bağlamaktadır.» (C. 11, s. 72, «İki Taktik»ten.)*

Lenin, bu bağlaşıklığın ancak işçi sınıfının yönetiminde sağlanabileceğini, söyler. Çünkü *«işçi sınıfı, tüm emekçilerin, sömürülenlerin biricik ve doğal temsilcisidir». (C. 1, s. 310 «Halkın Dostları».)*

Çeşitli devrim aşamalarında işçi-köylü bağlaşıklığı değişik biçimler alır. Lenin: *«Yoksul köylüler ilk adımı tüm köylülerle birlikte atarlar. İlk adım atılırken tüm köylü yığını birlikte gider, tüm köylüler eşit hak isterler. Toprak ağalarının baskısı herkesin elini kolunu bağlamıştır. Fakat ikinci adımı tüm köylüler birlikte atmazlar. Burada zengin köylüler yoksul köylülere karşı çıkarlar. Bize bu ikinci adımda yoksul köylülerle kent işçilerinin sağlam bağlaşıklığı gereklidir» der. (C. 7, s. 189 «Yoksul köylülere» yapıtından.)*

Lenin, köyde sınıf savaşının iki biçiminin birbiriyle örüldüğünü söyler: *«Yoksul köylüler bir yandan tüm işçilerle birlikte tüm burjuvaziye karşı, öte yandan da tüm köylülerle birlikte toprak ağalarına, köydeki memurlara karşı savaşırlar». (C. 7, s. 178, «Yoksul köylülere» yapıtından.)*

Lenin, köylü sorunlarını çözmek için her yerde köylü komiteleri kurulması gerektiğini söyler ve bunların görevini şöyle açıklar: *«Köylü komiteleri, yoksul, küçük, orta ve zengin köylülerin güvenilir kişileri özgür olarak seçmesiyle oluşurlar. Köylü komiteleri memurların köylülerin işlerine karışmasını önliyecek, köylülere kendi sorunlarını kendilerinin çözebileceklerini gösterecek, köylülere gereksindikleri zaman işbirliği yapmalarına yardım edecek, yoksul köylüleri savunanları ve kentli işçilerle bağlaşıklığın gereğine inananları tanımasına yardım edecektir.» (C. 7, s. 186–187, «Yoksul köylülere» yapıtından.)*

«İşçi-köylü bağlaşıklığı zor gerçekleşir. Fakat kapitalizmin karşısında biricik yenilmez birliktir.» (C. 39, s. 300.)

TKP ülkemizde köylü yığınlarını toprak ağalarının, kapitalist çiftlikçilerin, sömürü, baskı ve zorbalığından kurtarmak için savaşıyor.

TKP programına saldırılar

Emperyalizmin ajanları, işbirlikçiler, Demirel, Türkeş gibi aşırı gerici faşist politikacılar bugünkü bunalımdan yararlanarak, hükümeti devirmeye çalışıyorlar. Gerçekten de burjuva politikacıları bunalımın «misli görülmemiş» ölçüde olduğunda birleşiyorlar. Bu bütün kapitalist dünya için de böyledir. Bu yakınlarda Batı Almanya'nın Hamburg kentinde Amerikan, Batı Alman ve İngiliz ekonomistlerinin bir toplantısı oldu. Bunlar, kapitalist dünyanın 1930 yıllarının yıkımından daha derin bir yıkıma doğru gittiğini saptadılar.

Türkiye bu yıkımın içinde, hem de ön sıralarındadır. TKP Merkez Komitesi 9 Haziranda bütün demokratik güçleri emperyalizme, faşizme karşı eylem birliğine çağırdı.

Bu durumda, başka bir olay da görüyoruz: Cepheye yaklaşacağı yerde, bazı ilerici, sosyalist çevreler TKP'ye, programına veya politikasına saldırmaktan geri durmuyorlar. Böyle olmakla birlikte, TKP, öteki sosyalist partilerle diyalog, tartışma yapılmasın demiyor. TKP, her zaman ilkesel, dürüst bir tartışmanın yandaşı olmuştur. Üstelik değişik devrimci güçlerin birbirini anlamasının ve birbirine yaklaşmasının koşullarından biri de bu gibi ilkesel ve dürüst biçimde sorunların tartışılmasıdır. Ne var ki, bazıları TKP programını çarpıtarak eleştirme yoluna gidiyor. Bazıları da temeli, esası bırakıp bazı ayrıntılara saplanıp kalıyorlar. Bu gibi tutumlar devrimci güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğini zorlaştırıyor. Bu güçlerin eylem birliğinin zorlaşması aşırı gerici, faşist güçlerin, emperyalizmin işine yarıyor.

Türkiye'de faşizmi yenecek, emperyalizmin egemenliğine son verecek güçler vardır. Bugüne kadar bu güçlerin üstün gelememelerinin nedenlerinden biri, dağınık olmaları, çatışmalarıdır. Bu durum devrimci potansiyelin politik alanda değerlenmesini önlüyor ve etkenliğini kırıyor. Buna yol verilmemelidir. Bu yola gidilmemelidir. TKP, programıyla, eylemleri ve bugünkü savaşlarıyla ne yaptığını, ne yapacağını ortaya koymuştur. Bu çok sorumlu evrede, TKP cephe sorununu öne çıkarıyor. Ağız dalaşı yapmıyor. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış savaşını yürütüyor.

Cephe ve hegemonya

TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaş, Parti Konferansında okuduğu raporda şöyle diyordu. *«Biz, en başta işçi sınıfının, bu devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz.*

Bu, aykırılık diyorlar, tek cephenin oluşturulmasına engeldir. Değildir.»

Bu sözler, bütün ulusal, demokratik güçlerin tek cephede birleştirilmesi için savaşa hız verilen şu dönemde büyük ve ilkesel bir önem taşıyor. Sınıfsal konumları bırakmamak, işçi sınıfının savaşta öncü rolünü zayıflatmamak, şu, ya da bu proleter olmayan sınıfın peşine takılmamak için partimizin bu doğrultusuna uygun davranmak gerekir.

Cephe için savaşmak, cephede bütün güçlerin eşitliğini, bağımsızlığını tanımak ile, proletaryanın tüm emekçi sınıf ve katmanlar üzerinde politik bakımdan etkinlik kurması, öncülüğü eylemsel olarak ele alması için çalışmak niçin çelişmiyor? Her şeyden önce, işçi sınıfının potansiyel olarak cepheye katılacak öteki güçler üzerinde politik bakımdan etkinliği olmadan cephe kurulamıyor. Hiç bir güç, artık, tüm ulusun çoğunluğunu bir tek cephede toplayacak denli devrimci güce sahip değildir.

Bu sözlerde, cephenin oluşması için proletaryanın hegemonyasının öteki güçlerce tanınması zorunludur denmek istenmiyor. Böyle bir koşul öne sürülmüyor. Hegemonya şu, ya da bu örgütsel birimde sayısal üstünlüğü pazarlıkla almak değildir. Proletaryanın hegemonyası, çetin savaşlar içinde gerçekleşiyor. Herşeyden de önce, komünist partisinin, TKP'nin güçlenmesi, işçi sınıfının geniş kesimlerini birleştirmesi ve savaş alanına sokmasıyla her tür sağ, «sol» revizyonizmi güçten düşürmesiyle proletarya hegemon bir güç oluyor. Bu da doğallıkla, öteki emekçilerin proletaryanın öncülüğünü benimsemeleri, onunla bağlaşmaları sürecinin derinleşmesi demektir. İşte, eylem birliğine yanaşmayan politik güçler, bu sürecin etkisi altında ya cepheye katılmak, ya da yalıtlanmak ikilemi içinde kalıyorlar. Cephe, yığınları kazanmak yoluyla gerçekleşecektir.

• Yaşasın ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı! Ulusal ezgiye, şövenist baskıya karşı Kürt halkının hak eşitliği için savaş!

Birlik yolunda yeni olanaklar

İçinde bulunduğumuz dönem sınıf ve yığın sendikacılığının hızla güç kazanmaya başladığı bir dönemdir. İrili ufaklı çeşitli işyerlerinde işçiler akın akın DİSK'e bağlı sendikalara giriyorlar. Türk-İş içinde de sınıf ve yığın sendikacılığı görüşü güç kazanıyor; anti-komünist sarı sendikacılar sendikaların başlarından atılıyorlar.

Bu önemli gelişmelere, kurulan ve kurulmuş olan bağımsız sendikaların çeşitli işkollarında sendikasız işçileri örgütleyerek DİSK'e katılma yönündeki girişimleri ekleniyor.

Özellikle kamu ve yarı kamu kuruluşlarında polisin açık desteğini ve hükümetin desteğini yitiren silâhlı faşist sendikacılar ve onlarla işbirliği içindeki Türk-İş'li anti-komünist sarı sendikacılar geriliyorlar.

İşçiler DİSK'e bağlı sendikaları seçiyorlar. Çünkü, onlar gerici-faşist karması hükümetler döneminde Türk-İş'li sarı sendikacıların işbirliği yaptığı faşist komando sürülerine karşı bir savaş deneyiminden geçtiler. Daha da uyandılar.

Açık hükümet desteğini yitiren Türk-İş başları sınıf ve yığın sendikacılığına akışı önlemek için bu kez başka taktiklere başvuruyorlar, ortalığa «Türk-İş ve DİSK birleşebilir» sözleriyle çıkıyorlar. Tunç'ların bu sözlerinin arkasında DİSK'i sınıf uzlaşmacılığına çekebilmek için CHP yöneticilerinin desteğini almak amacı vardır.

Türk-İş başları bu yolda çeşitli girişimlerde bulunurken, Maocu ajanlar da faşistlerin ve gerici basının desteğiyle DİSK'i bölme girişimlerini arttırıyorlar. Bunların işçileri sınıf ve yığın sendikacılığından ayırmaya güçleri yetmez. Ne var ki, bazı karanlık kişiler tüm ulusal ve demokratik güçlerin birliğine karşı yürüyenler, «bu 1 Mayıs'ta, Maocuları işçilerin üzerine saldırtsaydık» diyenler, bunları DİSK içine sızdırma çabasındadırlar. Bu bozguncu çabaların sonucunda sendikal harekette bazı olumsuz gelişmeler de göze çarpıyor. Tekstil işkolundaki durum budur. Bunun yanısıra, petro-kimya işkolunda Türk-İş'e bağlı sendika yönetimindeki değişikliği görmezlikten gelme ve petrol işçilerinin grevini karalamo çabaları da terstir. Öte yandan, DİSK'in ilkelerini benimseyen sendikasız işçileri örgütleyerek DİSK'e katılma yolunda yürüyen bağımsız sendikaları «bölücü» diye niteliyenler sendikal birlik savaşını baltalıyor.

Komünistler, sosyalistler, sosyal demokratlar sendikal hareketteki bütün olumlu gelişmeleri sınıf ve yığın sendikacılığı kanalına akıtmak için birlik bayrağını yükseltmelidir. Türk-İş'e bağlı sendikalarla, bu sendikalardaki ilerici muhalefet hareketiyle eylem birliği kurmalı, Maden-İş ve Bank-Sen sendikalarının verdikleri örnek gibi, aralarındaki dayanışmayı güçlendirmeli, tekellerin üzerine yürümelidirler.

Bunalım ve pazarlık

Devalüasyonlar birbirini izledi, zamlar ve pahalılık emekçi halk yığınlarının yaşamını daha da ağırlaştırdı. Yapılan çeşitli açıklamalarda pahalılığın geçen yılın ilk aylarına oranla % 50 arttığı, işsiz sayısının 4 milyonun üzerine çıktığı, dolaşımdaki paranın ise 86 milyar lirayı bulduğu belirtiliyor. Bütün bu sayılar ekonomik bunalımın emekçi halk yığınlarının üzerine yıkıldığının en genel konıtlarıdır. Üstelik yeni hükümet bunalımı emekçi halkın üzerine yıkarken emperyalist ekonomik örgütlere büyük ödünler vermiş ve daha da borçlanmıştır. 13 Milyar doları aşan bu dış borçları kimler ödeyecektir? Yine işçiden esnaf ve zanaatkârlara kadar emekçi insanlar. Alınan yeni kredi ve borçların büyük bir kesiminin, en büyük sermayecilerin, «sanayici»lerin yani tekelcilerin kasasına aktığı ise bir gerçektir. Bundan dolayı da, Narin'inden Koç'una, Berker'inden Sabancı'sına kadar bütün holdingçiler duydukları sevinci gizlemiyor, hükümetin bu yolda harcadığı çabaları çok «olumlu» bulduklarını söylüyorlar.

Hükümet ve CHP yöneticileri «işçi ücretlerini dondurmayacağız» demelerine karşın ortalığa bir «fedakârlık» çağrısı atmışlardır. Ne için emekçiler «fedakârlık» yapacaklar? Kapitalist sömürü çarkları daha iyi işlesin, tekelci sermayenin baskı ve teröre dayanan egemenliği sürüp gitsin diye. İşçi sınıfımız, emekçi halk yığınları ulusal çıkarlarımız için en büyük özveride bulunuyor. Emperyalizme işbirlikçi burjuvaziye, faşizme karşı savaşıyor. Oysa, Türk-İş başları sınıf uzlaşmacılığında ayak diriyor, onlar da «fedakârlık» istiyor. Hükümetin açmazını gören Türk-İş başları hükümetle pazarlığa oturuyor. Pazarlığın özü şu: «Siz bizi sendikal alanda tek yetkili olarak tanıyın, biz işçilerin ücret artışı isteklerini sınırlayalım». Türk-İş başlarının kamu kuruluşlarında çalışan yarım milyon işçinin yaklaşan toplu iş sözleşmeleri üzerine yayınladıkları bildiri bu pazarlığı gözler önüne seriyor. Tunç-Şide takımı yetkili sendikayı saptamada en etkili, en demokratik yol olan referanduma karşı çıkıyor. Onlar kamu kuruluşlarında sahtecilikle, silâhlı faşist komandoların terörüyle ayakta duran sarı sendikacıları hükümetle yaptıkları bu pazarlıkta güçlü olabilmek için çıkar ortaklığına çağırıyorlar.

Sarı sendikacılar bu amaçlarına erişemiyeceklerdir. Çünkü yalnızca DİSK'e bağlı sendikalar değil, Türk-İş'e bağlı sendikaların önemli bir kesimi, Türk-İş'li işçiler de bu «fedakarlık»a karşıdırlar! Bugünkü sömürü, soygun düzenine karşıdırlar. Tunçların, Şidelerin burjuvaziye, emperyalizme uşaklığına karşıdırlar.

Toprak ve özgürlük

Köylü yığınları yarım yüzyılı aşkın Cumhuriyet tarihi boyunca burjuvazinin vadettiği toprağa kavuşamadı. Burjuvazi ve onun hükümetleri sıkıştıkları her dönemde köylüye hep «toprak vereceğiz» dediler. Vermediler. CHP ağırlıklı hükümet de aynı yolu izliyor, toprak reformunu rafa kaldırıyor.

CHP çevrelerine yakınlığıyla bilinen «Tartışmo» adlı aylık dergide, CHP geçen dönem saylavlarından Doğan Öztunç «burjuvazinin amacı, elbette topraksız köylünün toprağa kavuşturulması değildir. Onun amacı, tarımda kapitalist ilişkileri geliştirmek ve olanaklar ölçüsünde ve «reform» adı altında büyük toprak mülkiyetini korumaktır» diyor. CHP'nin toprak reformu programının da bundan öteye gitmiyeceğini vurguluyor.

Görülüyor ki, burjuvazi, onun çeşitli kesimleri ve akımları, kendi sınıfsal çıkarlarıyla çeliştiği için, geniş köy emekçilerinin toprak ve özgürlük istemleri doğrultusunda bir köklü toprak reformunu gerçekleştirmek niyetinde değildir. Buna karşılık işçi sınıfımızın savaşkan öncü örgütü TKP, köylümüzün toprak ve özgürlük istemlerini programlarına, savaşlarına temel taşı ve ana konulardan biri yapmıştır. TKP, tüm demokratik haklar gibi toprak ve özgürlüğün de savaşla elde edileceğini, köylünün kendi bileğiyle, işçi sınıfının güçlü desteğiyle ve sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzende toprağa ve gerçek özgürlüğe kavuşacağını vurgulayagelmiştir. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzen, işçi sınıfımızın öncülüğünde tüm ilerici, demokratik güçlerin cephe birliğiyle, savaş birliğiyle gerçekleşeceği için, bu savaşta işçi-köylü bağlaşıklığı özel bir önem taşır. Bu bağlaşıklık, bir avuç büyük toprak sahibinin, dışında topraksız az topraklı, küçük ve orta üreticiyi, hatta büyükbaş köylülüğün, kır burjuvazisinin bir kesimini kapsamaktadır. TKP programında özellikle belirtilen Köylü Komiteleri böyle bir örgütlenmenin çekirdeği ve aynı zamanda köklü bir toprak reformunun başarısını sağlayacak köylülüğün demokratik örgütsel silâhı olacaktır.

Bugün milyonlarca köylüye toprak ve özgürlüğe kavuşma yollarını göstermek, onları örgütlemek ve örgütlü savaşa çekmek komünistlerin temel görevidir. Komünistler şöyle diyor: «Ağanın, beyin, burjuvazinin peşinden gittiğiniz yeter. Çünkü bundan payınıza ezgi ve sömürüden başka bir şey düşmedi. Burjuvaziyi değil, işçi sınıfını izlemekle, onunla bağlaşıklığınızı pekiştirmekle toprak ve özgürlüğe kavuşacaksınız!

Kışla mı — Tersane mi?

Gölcük tersanesinde son günlerde ilerici yurtsever işçiler üzerindeki baskılar yoğunluk kazandı. İşçilerin toplu sözleşme ile alınmış hakları bile kısıtlanıyor, her alanda çeşitli zorluklar çıkarılıyor. Bildiri dağıtan, demokratik kuruluşlara giden her işçiye 16 saatlik ücret tutarında para cezası kesiliyor, işçiler işten atılmakla tehdit ediliyor. Özellikle şu son günlerde tersane komutanı İsmail Kılkış uygulaya geldiği baskıları daha da arttırdı. İlkel denecek kadar kaba, insanlık dışı, işçilerin yasal haklarını çiğneyen bir bildiri yayınladı. Bildiride, tersanede çalışan personelin, işçiler de dahil, tersane içinde ve dışında hiçbir biçimde politikayla uğraşamıyacakları, görüşlerini açıklayamıyacakları, bildiri dağıtamıyacakları, söylev, konferans veremiyecekleri gibi yasa dışı yasaklamalar yer alıyor. Bildiride, yasaklananlar yapıldığında, yapanların ağır bir biçimde cezalandırılacağı yönünde tehditler de savruluyor.

Bu anti-demokratik baskılar işçiler arasında büyük bir tepkiyle karşılanıyor, faşist uygulamalara karşı, tersane işçileri birlik ve dayanışmalarını daha da güçlendiriyorlar.

Tersaneden bir işçi

●

Bölücüler

Türkiye işçi sınıfına, geçmişte, bölücü, grupçu ve fraksiyoncu hareketleriyle zarar vermiş olanların arkasından yürüyenler kılavuzlarından öğrendikleri hareketlere devam ediyorlar.

İzmir'de bir sendika var. Bu sendika, geçmişte işçi sınıfına bölücü faaliyetlerinden dolayı büyük zararları dokunmuş olan Kıvılcımlı'nın arkasından yürüyenlerin açtığı bir dükkândır. Henüz hiç bir işyerinde yetkisi yoktur. İzmir'in Karabağlar semtinde Ara Kompresör fabrikasında sendikalaşma hareketi oldu. Bu sendika korsanlık yaparak bu işyerini ele geçirmeye çalıştı. İsveren işçileri işten çıkardı. İşçiler işten atıldıklarını sendikaya bildirmek için gidince, «ne yapalım atıldıysanız» karşılığını vererek geri çevirdiler. Buradaki harekete sahip çıkmadılar.

Bunlar ustalarından öğrendiklerine devam ediyorlar. Dükkânlar açarak, korsanlık yaparak işçi sınıfının sendikal birliğini bölmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfı bu bölücüleri tanıyarak maskelerini düşürecektir.

İzmir Karabağlar'dan bir işçi

Bağımsız sınıf sendikaları DİSK'e!

M İ L İ T A N L A R D A N

Umut dikenlerin türküsü acıdır

Akhisar, Sarıhanlı, Bergama, Turgutlu, Torbalı, Kemalpaşa, Seferihisar, Urla, Denizli, Aydın, Muğla, yani Ege'nin dört yanında köylüler oya işler gibi, tütünlerini diktiler yine büyük umutlarla.

Tütüncülük zorlu iştir. Sabahın alacakaranlığında başlanır tütün dikimine, akşam karanlığına dek sürer, tarlada dikim. Akşam eve dönende, ne pişirilecek aş vardır, ne de zaman. Gece fide ocaklarından fidelerin yolunması gerekir. Böylesi koşullar içinde, bir umut, dudaklarında acılı bir türküyle başlar tütüncüler tütün dikimine.

Tütün dikimi biter bitmez, daha soluk almadan tütün çapası başlar aynı zor koşullarda. Arkasından tütün kırımı. 24 saatte 20 saat. Gece gündüz aç-susuz, uykusuz kan ter içinde çalışılır tütün kırımında. Sabahın erken saatinde 4—5'de başlanır kırıma. Sıcak bastırınca, çardakta tütün dizimine geçilir, akşam serinine dek. Gece yarılarına dek, gaz ve lüks lâmbaları ışığında tütün kırımı sürer. Geceleri gökten yıldız yağmışcasına tütün tarlaları ışıl ışıldır.

Tütüncünün avucunda geçen yıldan birşey kalmamıştır. Para değerinin «helvacı kağıdı» seviyesine düştüğü günümüzde, krediler çok azdır. Toprak icarladır. Makine yok. İlâç, gübre ateş pahası. Üretici bunalım içinde kıvranırken basar ensesine tefeciler-borsacı tüccarlar. Her açılacak tütün piyasasına umutla bakar tütüncüler. Ama, tütün politikasını çizen, uluslararası tütün şirketlerinin, kumpanyaların, karaborsacıların, holdingçilerin temsilcisi hükümetler, bir tokat daha atarlar üreticilere. Üreticilerden yana olduğunu söyleyerek, oyları toplayıp hükümet olan CHP de geçen yılki tütün piyasasında aynı yolu tuttu.

Hasret toprağa, makineye, krediye tütüncüler, yağmura susamış toprak gibi. Bundandır üreticilerin tarlalarda, dağ başlarında, toprak damlarında işe, toprağa, makineye hasretlerini dile getiren, bu istemler uğruna yiğitçe savaşan «TKP'nin Sesi»ni can kulağıyla dinleyişleri. Bundandır tarladan tarlaya, köyden köye koyunlarında tabanca taşır gibi «ATILIM»ı taşıyıp yaygınlaştırmaları. 1 Mayıs 1978'de 1 Mayıs Alanında savaş kardeşleri işçi sınıfıyla omuz omuza verip «TKP'ye özgürlük!», «TKP tarlalarda!», «Bilen yoldaş çok yaşa!» belgilerini haykırmaları. «ATILIM» kara bulutları yarıp çıkan kızıl bir güneş gibi, köy emekçilerinin savaş yolunu aydınlatıyor, ısıtıyor.

Yakındır köy emekçilerinin toprak beylerine, holdingçilere, karaborsacı, vurguncu tüccarlara karşı «Gayri yeter» demesi.

EGE'den bir köylü

YMOS'da savaşım

11 Nisan 1978 tarihinde YMOS metal fabrikasında işyeri işçi temsilciliği seçimleri yapıldı. Bu fabrikada çalışan biz komünist, sosyalist, CHP'li işçiler, seçimlere tüm Türkiye'li işçi arkadaşların bilinçli olarak katılması için yoğun çalışmalar yaptık. Çalışkan, özverili, işçiden yana olan arkadaşlarımızı aday olarak gösterdik. Seçimler öncesi yoğun bir kampanya yürüttük. Türkiye'li işçiler bu ardıcıl çalışmalara büyük ilgi gösterdiler. Fabrikanın tarihinde ilk kez, patrona karşı, yerli ve yabancı işçilerin savaş kararlılığı, ortak çıkarları doğrultusundaki birlikleri, güçlülüğü ortaya konuyordu. Yıllarca yabancı işçileri, ağır, pis işlerde, düşük ücretlerle çalıştıran ve gözünü kırpmadan işçiyi işten atan patron karşı saldırıya geçti. 17 yıldır bu fabrikada çalışan ve bu zaman içinde en ufak bir sendika — işçi çalışmasına ilgi duymayan gerici bir Türk'ü satın aldı. Bu kişi seçimlerden önce MHP-AP-MSP yanlısı kişilerle ilgisini arttırdı. İşçilerin maddi çıkarlarını demagojiyle engellesin diye, patron ona hemen lojman odasında ücretsiz bir ibadet yeri açtı. Patronun adamı başladı aday olarak gösterdiğimiz ilerici, yurtsever işçiler hakkında yalan, düzen, çirkef sıçratmaya. Özellikle bir kız arkadaşımıza karşı yoğun saldırıya geçti. «Bu kız komünist»miş, «kendisinin aday olmaya niyeti yokmuş, fakat bu kızın seçilmemesi için karşı aday olmuş», «sonra o bir kızmış, biz Türk'ler kızdığımız an, derdimizi küfrederek anlatırmışız», «kadın milletinden temsilci olamazmış». Tüm bu kışkırtmalara Alman, Türkiye'li, İspanyol, Yunan'lı, arkadaşlarımız oylarıyla gereken yanıtı verdi; Aday kız arkadaşımız, en çok oy alan yabancı işçi temsilcisi seçildi. 17 yıllık YMOS'un adamı ancak sondan ikinci olabildi. Şimdi çalıştığımız bu fabrikada işçi arkadaşların sorunları enine-boyuna tartışıyor, çıkışlar durduruluyor, en önemlisi Türkiye'li işçi arkadaşların iş sorunları personel büroda oldu-bittiye getirilmiyor. Her gün iki üç arkadaşın akort zammı, ev sorunu, iş güvenliği, özel sorunları, izin problemleri, işçi temsilciliğinde görüşülüyor, çözüm yolu aranıyor. Seçtiğimiz arkadaşlar, örnek çalışmalar yaparken, burnu kırılan patronun adamı ortalıkta gözükmüyor, toplantılara katılmıyor. Arkadaşlarımız kimin işçiden yana, kimin patronun adamı olduğunu gördüler, tanıdılar.

YMOS'den bir işçi

Gençlik

Haydi Havana Festivaline

Onbirinci Dünya Gençlik Festivali bu yılın 28 Temmuz – 5 Ağustos günlerinde Havana'da yapılıyor. Dünya gençliğinin kalbi, bu kez Amerikan anakarasının ilk sosyalist ülkesi Küba'da çarpacak, 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali hazırlıklarına daha şimdiden milyonlarca genç insan katılıyor. Uluslararası Hazırlık Komitesi, şimdiye dek 125 Ulusal Komite kurulduğunu ve bunlarda değişik dünya görüşünü paylaşan 1.800 gençlik ve öğrenci örgütünün ortaklaşa çalışmalarını açıkladı.

Festival hareketinin tarihi eskidir. 1945'de kurulan DDGF, iki yıl sonra Prag'ta ilk festivali örgütledi. 1951 Üçüncü Berlin Festivali *«halklar arasında dostluğu ve gençler arasında dayanışmayı pekiştirelim!»* belgisi altında yapıldı. Berlin festivaline Türkiye gençliği ağır hapis cezalarını göze alarak katıldı. N. Hikmet festivalin onur konuğu oldu. N. Hikmet 1953 Bükreş, 1957 Moskova dünya gençlik festivallerinde, öteki festivallerde de ülkemizi temsil etti.

Dünya gençliğinin 10. Festivali, ikinci kez olarak ADC'nin başkentinde yapıldı. 1973'de yapılan bu Festivalde *«Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk uğrunda ileri!»* belgisi altında onbinlerce genç, Viyetnam, Kamboçya, Laos, Filistin, Portekiz, Şili ve İspanya gençleri ve halklarıyle dayanışmasını dile getirdi. Türkiye gençliği bu festivali 12 Mart terörü koşullarında örgütlü olarak kutladı.

Bugün dünya gençliği 11. Havana Festivaline «Silâhlanmaya, nötron bombasına karşı savaş birliği ve anti-emperyalist dayanışma» belgileriyle hazırlanıyor.

Dünya gençliğinin ayrılmaz bir parçası olan Türkiye gençliği de, öz Festivaline yığınsal bir şekilde katılmanın hazırlıkları içinde. Bu görevin yerine getirilmesinde en başta yürüyen İlerici Gençler Derneği'nin girişimiyle HAFEST adlı tanıtma komitesi kuruldu. Komiteye katılan İGD, İKD, DDKD, KÖGEF, DKD ve İltıp-Der'li gençler, Festivalin ilkelerini genç kuşaklar arasında yaymak için, yoğun çalışma yürütüyor. Bu ilkeler, tüm halkımızın olduğu gibi, gençlerimizin de özbeöz savaş belgileridir. Politik konumlarına bakmaksızın, tüm ilerici gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaş ve eylem birliğinin temelini oluşturan belgilerdir.

Dünya gençliğiyle omuz omuza, haydi Havana Festivaline!

Tüm çalışanlara sendikal hak

Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkın tanınması konusu, Dünya Çalışma Örgütü-İLO'nun Cenevre'de yapılan son toplantısında görüşüldü. Bilindiği gibi, Türkiye, dünyada tüm çalışanlara sendikalaşma hakkını yasaklıyan 8 ülke arasındadır. Oysa Türkiye'nin bütün çalışanlara sendikal hakların tanınmasını öngören uluslararası sözleşmelerin altında imzası bulunuyor. Altında devletin imzası bulunan sözleşmelere hükümetlerin uyma zorunluğu vardır. Bunlardan İLO'nun üye ülkelerce kabul edilen bir sözleşmesinde «Yüksek dereceli yetkililer, yöneticiler dışında kalan bütün çalışanların ‚işçi' haklarından yararlanacağı» açıkça belirtilmektedir. Ne var ki, gelmiş geçmiş hükümetler bu anlaşmaları gözardı ederek tüm kamu kesiminde çalışanları memur saymışlar, bununla da yetinmemişler, kamu kesimindeki işçilerin bir bölümünü memur statüsüne geçirerek sendikal haklarını ellerinden almışlardır.

Bu konuda resmi ağızların «Yasal değişikliklerin gerektiği» biçimindeki demeçleri eski tutumun sürdürüleceğini gösteriyor. Devlet memurlarının sendikalaşmasını önleyen Anayasa maddesi aşılmaz bir engel değildir. Tüm kamu personelinin işçi statüsüne geçirilmesi, kararname ve yasalarda yapılacak değişikliklerle olasıdır. Bu durumda sendikal haklara kavuşuncaya kadar savaşımı sürdürmek şimdi daha da ivedilik kazanıyor.

Tüm demokratik yığın ve meslek örgütleri savaşımda eylem birliği içinde olmalıdır; TÖB-DER'de görüldüğü gibi bölücü, gücü dağıtıcı, ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini engelleyici tutumlara kesinlikle son verilmelidir; sınıf sendikalarıyle sıkı işbirliği sağlanmalıdır; uluslararası dayanışma güçlendirilmelidir. Ancak bu yolla hükümetin ikircimli tutumları giderilebilir.

TKP'nin Sesi radyosunun yayınlarını, hergün Türkiye saatiyle 11,10'da ve 19,40'da, Orta Avrupa saatiyle 9,10'da ve 17,40'da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca salı ve perşembe akşamları orta Avrupa saatiyle 21,15'de orta dalga 908 kiloherz, 330 metrelerden dinleyebilirsiniz.

İGD Kongresi

Türkiye gençliğinin örgütü İGD Birinci Genel Kurulunu başarıyla sonuçlandırdı. Bu genel kurul, tüm gençliğimizin ulusal çaptaki ilk forumu aldu. Bu forum Türkiye gençliği ile uluslararası gençlik hareketi arasındaki bağları da güçlendirdi.

1 Mayıs'taki güçlü çıkıştan sonra, İGD'nin böylesi bir genel kurul yapması onun örgütlülüğünü, gücünü dosta düşmana gösterdi. Gerici ve faşist Maocu terör örgütleri bu nedenle İGD'li gençliğe karşı yoğun bir saldırı kampanyası açtı. İGD üyesi İbrahim Güngör, boğazı telle sıkılarak, kurşunlanarak öldürüldü. İGD şube yöneticilerine karşı 141. madde işletilmeye başlandı.

Saldırıların böylesine yoğunlaştığı bir sırada DİSK Yürütme Kurulu kışkırtmalara kapılarak İGD ile ilişkileri «askıya» aldığını bildirdi. Bu tutum kuşkusuz ulusal, ilerici, demokratik güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci cephesi için çalışma ve bu ilkeleri benimseyen gençlik örgütleriyle işbirliği yapma yolundaki DİSK Kongre kararına aykırıdır.

Gençlik yığınlarını işçi sınıfından kopartma, yalıtlama yolundaki her türlü girişimin yalnızca işbirlikçi burjuvazinin işine yaradığını geçmiş acı deneyler yeterince kanıtlamıştır. Bir kez daha aynı yöntemi kullanmak, gençlik içindeki serüvenci eğilimleri kışkırtmak isteyenlerin oyununa gelmek olur.

TKP, gençliğe biricik doğru yolu, komünist partisiyle birlikte yürünen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının yolunu gösteriyor. Gençlik yığınları bu yolda yürüdükçe, onu işçi sınıfından hiç bir güç koparamayacaktır.

Gençlik halkımızın geleceğidir. İşçi, köylü, öğrenci gençliğin ulusal ve uluslararası birliği ve işçi sınıfıyla bağlarını güçlendirmesi için savaş!

Gençliğe yönelen saldırıları işçi-gençlik dayanışmasıyla geriletelim!

Madalyonun iki yüzü

(2. sayfadan devam)

denilen «koşulları» değiştirmek için hükümet, CHP ne yaptı, ne yapıyor?

Bazı liberal yazarlar da «CHP'den yapamayacağını istemeyin» diyorlar. CHP yöneticileri yalnızca yakınıyorlar. Buna karşılık, TKP, ulusal bağımsızlığımızın ve demokrasinin önünde duran bu engelleri aşmanın yolunu gösteriyor. Şimdiki durumu değiştirmek için tüm ulusal, demokratik güçlere eylem ve cephe birliği çağrısı yapıyor.

PARTİ YAŞAMI

Kadro seçimi

TKP zor koşullarda, illegalitede, kanlı nitelikler alan sınıf savaşları içinde yığınsallaşma yolunda ilerliyor. Komünist partisinin sınıf savaşlarında etkinliğini, onun işçi sınıfını, emekçi yığınları örgütleme, savaşlarda yönetme yeteneğini, başta kadroları belirler. Kadroların doğru seçimi, dağıtımı, eğitimi, yerinde kullanılışı ve sürekli kontrolü parti çalışmasının özüdür.

Kadrolar, komünist partisinin devrimci çekirdeği, büyük sorumluluk isteyen noktalara, en önemli savaş kesimlerine yerleştirdiği savaş erleridir. Kadrolar, üstün savaş deneyimi ve sağlam bilinci, özel kişisel nitelikleri nedeniyle yönetici organlarda çalışan, ya da özel bir hazırlanma gerektiren örgüt, yığın, teknik, propaganda ve ajitasyon işlerini yürüten parti üyeleridir

TKP, kadrolarını seçerken güçlerin yer alımını, sınıf savaşlarının gidişini, aldığı boyutları, içinde bulunduğu aşamayı gözönünde tutuyor. Faşist tehlikeye karşı en önde savaşmanın, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini kurmanın, değişik savaş biçimlerini uygulamanın dayattığı gereksinimlerden çıkıyor. Partinin politikası, strateji ve taktiği, kadro seçiminin ölçütlerini belirliyor.

Kadro seçiminde Komünist Partisi kimseye ayrıcalık tanımaz. Söz konusu kişinin nitelik ve yeteneklerini ölçüp tartar. Verilecek görevin üstesinden en iyi kim geliyorsa, yapılacak işin gereklerini kim en iyi yerine getiriyorsa, görev, iş öyle dağıtılır. TKP, tüzüğünde «kadro seçerken önyargılara, dostluk, gözdelik, dalkavukluk duygularına kapılmamak» gerektiğini özellikle vurguluyor.

Kadro seçiminde üyelerin politik-moral ve çalışma nitelikleri gözönünde tutulur. Kadroların politik formasyonu başta gelir. Komünizm ülküsüne, Marksçı-Leninci ilkelere, TKP'ye sımsıkı, yürekten bağlılık. Parti politikasını her türlü koşulda ardıcıl uygulamak. Faşist tırmanışa, emperyalizme karşı emekçi yığınlarla bağlanmak, yığınların gücüne güvenmek. Duru bir sınıf bilinci ve politik olgunluk. Dalıcılık ve devrimci uyanıklık. Çelikten disiplin. Temiz bir komünist moral. Partiye karşı yüreği açık olmak. Sınıf düşmanı karşısında eğilmemek, ama alçakgönüllü olmak. İşyeri, semt, il ve yöre komiteleri üyelerin bu niteliklerini sınıf savaşlarının ateşinde sınarlar.

Kadrolarda politik niteliklere bağlı olarak belirli çalışma nitelikleri aranır. Lenin, bunlar arasında örgütçülük yeteneğini başta tutar. Üyelere görev vermek, bu görevleri kavratmak, benimsetmek, onların görüşlerini almak, tartışmak, onları inandırmak, çalışmaları yönetmek ve yönlendirmek, kontrol etmek, sonuçları değerlendirmek, her alandaki parti çalışması için başarılması gerekli ödevlerdir. Parti yönetiminin işleyişini daha yüksek bir düzeye çıkarmak için, parti çalışmasını ayrı ayrı özel işlevlere bölmek, iş bölümünü geliştirmek, kadroları uzmanlaştırmak bir zorunluktur. Bütün bunlar, parti çalışmasının başarısı için gereklidir.

UDC ve komünistlerin ödevi

Anti-faşist, anti-emperyalist demokratik güçlerin eylem birliğinin gerçekleşmesinde komünistlere önemli ödevler düşüyor. Herşeyden önce demokratik eylem birliği hareketlerinin bir yöntemi vardır: Yalnız anlaşmak değil, hareketi birlikte hazırlamak, birlikte geliştirmek ve birlikte yaşatmak gerek. Elbette eylem birliği hareketinde bütün parti ve örgütler bağımsızlıklarını, program ve tüzüklerine göre hareket serbestliğini korurlar. Anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliği bir programa, platforma dayanır. Bu platform bütün demokratik güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist ortak ilkelerinden oluşur. Bu durumda komünistlerin ödevi, bu platformu fabrikalarda, işletmelerde, mahalle ve köylerde her yerde yaymaktır. Fabrikalarda, sendikalarda işçi sınıfının birliğini, köylerde köylü yığınlarının dayanışmasını, tüm halkın savaş cephesini kurmak için çalışmaktır. Komünistler bu savaş cephesine katılması gereken partilere, örgütlere esnek bir politika ile yaklaşırlar. Sosyalistim, demokratım, demokratik haklardan yanayım, demokratik haklara konan kısıtlamalara, emperyalizme, faşizme, sömürüye karşıyım diyen herkesle bu noktalar etrafında bağlar kurmak ve onları örgütsel harekete inandırmak gerekir. Bu ilkelere bağlı, TİP, öteki sosyalist parti ve grupların, CHP'lilerin, sendikacıların, işçilerin, aydın ve bilim adamlarının anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğinin en doğal üyeleri olmaları gerekir. Bugüne kadar bu olmamışsa, bundan yalnız egemen güçler yararlanmıştır. Biz komünistler biliyoruz ki, anti-faşist, anti-emperyalist eylemden yana, üstelik bu eylemin içinde olanlardan bir kısım yurttaş, bazı sorunlarda bizler gibi düşünmüyor. Kimi konularda TKP ile yurtsever, hatta sosyalist güçler arasında görüş ayrılıkları vardır. Bu görüş ayrılıklarını ayırıcı, kırıcı bir düzeye getirmemek, birleştirici noktalar üzerinde durmak, düşün ayrılıklarını da dürüst ve ilkesel tartışmalarla, inandırma yolları ile ortadan kaldırmaya çalışmak gerekir. Herşeyden önce karşıt düşünceli olanlara saygı göstermeli, buyrukçuluğa baş vurulmamalı. Biz, karşıt düşünceli yurtsever, demokrat güçlere, kişilere saygı gösteriyoruz. İşçi sınıfımızın, halkımızın çıkarlarını herşeyin üstünde tutuyoruz. Cephe girişiminde, komünistler, karşılarındakilerden bu tür davranışı bekliyorlar.

Tüm ulusal demokratik güçlere

(1. sayfadan devam)

üzere, en geniş emekçi yığınlar, köylüler, öğretmenler, teknik elemanlar, öteki meslek gruplarından emekçiler, gençler, kadınlar bu ana sorunların çözümü için, en başta faşist tehlikeye, onun kaynağı emperyalizme karşı savaşıyorlar. TKP, TİP, öteki sosyalist parti ve gruplar, CHP'nin önemli bir bölümü, DİSK, Türk-İş'e bağlı pek çok sendika, demokratik yığın örgütleri, devrimci gençlik ve kadın örgütleri bu savaşın değişik kesimlerinde yer alıyor. Yer yer eylem birliği yolunda çaba harcıyorlar. Bu birliğin henüz gerçekleşmemiş olması halkımızın savaşımını zayıf bırakıyor. Hiç bir örgüt kendi başına faşist tırmanışı durduramaz. TKP taşıdığı tarihsel sorumluluğun bilincinde olarak, bütün ulusal, demokratik güçlerle eylem birliğine hazır olduğunu açıklıyor. Bu iş ve eylem birliği, bütün bu anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci güçlerin oluşturacağı ortak bir plâtformun çevresinde gerçekleşebilir. Faşist tehlikeye, emperyalizme, harp kışkırtıcılığına karşı kurulacak olan bu cephe, böylesi bir güçbirliği ancak örgütsel bir yapı kazandığı zaman başarıya ulaşabilir. Bütün partilerin, örgütlerin bağımsızlığı, eşitliği, savaş arkadaşlığı temelinde gerçekleşecek olan bu cepheye katılanlar, anayurdumuzun, emekçi halkımızın çıkarlarını her şeyden üstün tutmalıdırlar. TKP tüm ulusal, demokratik güçlere, partilere, örgütlere, tek tek kişilere, yurtsever bilim adamlarına, sanatçılara, yazarlara, saylavlara, subaylara sesleniyor. TKP ulusal, demokratik güçlerin birliğine temel olacak plâtformu oluşturmak ve cephe birliğinin örgütsel sorunlarını görüşmek için bir araya gelmeyi, bir forum toplamayı öneriyor.

TKP, tüm ulusal, demokratik güçleri, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, sosyal ve ekonomik haklar için savaşta birleşmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

9 Haziran 1978